

Sygn. akt II K 351/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 maja 2021 roku

sprawy K. S. syna K. i B. z domu P.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 listopada 2020 roku w N. na ulicy (...) prowadził na drodze publicznej samochód osobowy o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się do decyzji Starosty (...) nr (...). (...) (...) z dnia (...) roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii „AM, B1, B”

tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

I. uznaje oskarżonego K. S. za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia tj. występku z art. 180a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 180 a k.k. wymierza oskarżonemu K. S. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. S. w punkcie I wyroku na 3 (trzy) letni okres próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary orzeczonej w punkcie I wyroku wymierza oskarżonemu K. S. 100 (sto) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

IV. na podstawie art. 42 § 1a k.k. orzeka wobec oskarżonego K. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 (dwustu siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty zaś na podstawie art. 624 § 1 k.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 351/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych			

czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

Wobec faktu, iż obrońca oskarżonego K. S. złożył wniosek o wydanie uzasadnienia wyroku jedynie w zakresie orzeczenia, co do kary oraz środków karnych Sąd Rejonowy ograniczył pisemne uzasadnienie do omówienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia oraz orzeczenia odnośnie kary i innych środków reakcji karnej zastosowanych w uzasadnianym orzeczeniu.

USTALENIE FAKTÓW

0.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	
-----	-----------	---	--

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. S.	w dniu 9 listopada 2020 roku w N. na ulicy (...) prowadził na drodze publicznej samochód osobowy o numerze rejestracyjnym (...) nie stosując się do decyzji Starosty (...) nr KT – II. (...)(...) z dnia 12 grudnia 2019 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii „AM, B1, B”	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		K. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
K. S. został oskarżony o to, że w dniu 9 listopada 2020 roku w N. na ulicy (...) prowadził na drodze publicznej samochód osobowy o numerze rejestracyjnym (...) nie stosując się do decyzji Starosty (...) nr KT – II. (...)(...) z dnia (...) roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w			

zakresie kategorii „AM, B1, B” tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

W świetle art. 180a k.k. stypizowany w nim występki popełnia ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Warto zauważyć, iż inaczej niż w przypadku występkę z art. 178a § 1 k.k. na kanwie tego przepisu ustawodawca zawęził miejsce jego popełnienia jedynie do drogi publicznej, strefy zamieszkania czy strefy ruchu, które to pojęcia posiadają odpowiednie definicje legalne w ustawie prawo o ruchu drogowym czy ustawie o drogach publicznych. Dla spełnienia znamion przedmiotowych tego przepisu niezbędne jest też, aby owo prowadzenie pojazdu nastąpiło pomimo wydania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Tym samym przepis ten statuuje tzw. typ indywidualny, do którego popełnienia zdalny jest ograniczony normatywnie krąg podmiotów. Sąd Rejonowy stoi także na stanowisku, iż cofnięcie uprawnień musi dotyczyć ściśle określonej kategorii pojazdów. Oczywistym jest też stwierdzenie, iż pojęcie

decyzji w przedmiocie cofnięcia uprawnień nie sposób interpretować w sposób rozszerzający i twierdzić, iż znamiona tego występk wyczerpuje także nie stosowanie się do decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy. Natomiast podobnie jak na gruncie art. 178a § 1 k.k. czy art. 244 k.k. występki z art. 180a k.k. można popełnić w dwóch formach zamiaru przewidzianych w art. 9 § 1 k.k.

Przedkładając powyższe stwierdzenia natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż K. S. swoim zachowaniem zrealizował zarówno znamiona przedmiotowe jak i podmiotowe zarzucanego mu występk. Odnosząc się do znamion przedmiotowych tego występk na samym wstępie należy stwierdzić, iż K. S. był zdolny do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Owa zdolność wynikała wprost z faktu, iż decyzją z dnia 12 grudnia Starosta (...) cofnął K. S. uprawnienia do kierowania pojazdami kat. A,B1 oraz B. Co więcej decyzja ta od samego początku była zespolona, z rygorem jej natychmiastowej wykonalności. Dodatkowo trzeba w tym miejscu wskazać, iż pomimo zaskarżenia owej decyzji

przez pełnomocnika K. S., w dacie przypisanego oskarżonemu czynu decyzja ta posiadała także atrybut prawomocności. Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją z dnia 3 marca 2020 roku utrzymało w mocy decyzje Starosty (...) o cofnięciu uprawnień. Zatem bezsporne jest, iż K. S. w chwili czynu był podmiotem zdolnym do popełnienia występku z art. 180a k.k. W drugiej kolejności należy zważyć, iż 9 listopada 2020 roku oskarżony poruszał się samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...). Przedmiotowy środek lokomocji z pewnością stanowi desygnat pojęcia pojazd mechaniczny, albowiem jego normalne użytkowanie wiąże się z wykorzystywaniem napędu, wprowadzanego w ruch za pomocą silnika mechanicznego. Znamiona przedmiotowe zarzucanego oskarżonemu występku kompletuje stwierdzenie, iż ulica (...) w N. położona na osiedlu (...) jest drogą publiczną w rozumieniu ustawy o drogach publicznych, a konkretnie stanowi ona drogę powiatową nr (...) – relacji N. – F.. Tym samym zachowanie oskarżonego miało miejsce w relewantnym dla omawianego występku miejscu. W związku z powyższym stwierdzić należało, iż oskarżony swoim zachowaniem

wypełnił znamiona przedmiotowe występkę opisanego w art. 180a k.k.

Podobnie analiza całości akt przedmiotowej sprawy jak również dokumentów znajdujących się w aktach związkowych pozwala z całą stanowczością stwierdzić, iż oskarżony K. S. działał w zamiarze bezpośrednim. Przede wszystkim należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom K. S. zawartym w protokole przesłuchania podejrzanego w toku dochodzenia musiał on mieć świadomość wydania wobec niego decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Fakt ten wynika między innymi z faktu, iż K. S. osobiście udzielił adwokatowi Z. T. pełnomocnictwa do jego reprezentacji w toku postępowania administracyjnego. Zatem musiał mieć on wiedzę o tym, że w przedmiotowej sprawie decyzji starosty nadano rygor natychmiastowej wykonalności, a trzy miesiące później na skutek orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego owa decyzja stała się prawomocna. Ponadto przedmiotowe zatrzymanie K. S. nie było pierwszym zakwestionowaniem jego uprawnień przez organy ścigania. Jak bowiem

wskazuje analiza akt sprawy już wcześniej oskarżony dopuszczał się tego samego rodzaju zachowań, które kończyły się wniesieniem aktów oskarżenia. Mianowicie tego rodzaju zachowania miały mieć miejsce 7 lutego 2020 roku, 13 marca 2020 roku, 1 października 2020 roku, 21 września 2020 roku. Tym samym oskarżony K. S. decydując się 9 listopada 2020 roku na prowadzenia pojazdu mechanicznego po drodze publicznej doskonale wiedział o prawomocnym cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. E. naruszył on normę sankcjonowaną z zamiarem bezpośrednim. Fakt ten pozwolił przyjąć, iż oskarżony wypełnił także znamiona podmiotowe zarzucanego mu występk.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter

naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego K. S. był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. jednakże stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako średni. Przede wszystkim należy wskazać, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, albowiem doskonale zdawał sobie sprawę z naruszenia normy sankcjonowanej i pomimo to po raz wtóry zdecydował prowadzić pojazd mechaniczny pomimo decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Nadto warto zwrócić uwagę na wyjaśnienia oskarżonego podane na rozprawie głównej, gdzie oskarżony podał, iż jechał on wówczas do koleżanki mieszkającej w M. w towarzystwie dwóch kolegów. W ocenie Sądu są to okoliczności zwiększające odium społecznej karygodności. Po pierwsze należy zwrócić uwagę, iż oskarżony aby dotrzeć do miejsca zatrzymania musiał pokonać spory odcinek drogi. Ponadto

za naruszeniem normy sankcjonowanej nie stały żadne istotne przyczyny, a jedynie chęć złożenia wizyty towarzyskiej. Nie można też zapominać, iż towarzyszyła mu dwójka kolegów, którzy potem (po zatrzymaniu przez policjantów) przejęli obowiązki kierowcy. Tym samym nic nie stało na przeszkodzie aby rzeczony kolega mógł pełnić obowiązki kierowcy od samego początku tej eskapady. Do tego zważywszy na obecność pasażerów K. S. swoim zachowaniem zwiększał ryzyko dla dobra prawnego, zważywszy na okoliczności w jakich cofnięto mu prawo jazdy oraz jego dotychczasową kartotekę jako kierowcy. W związku z powyższym należało stwierdzić, iż czyn oskarżonego był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k.

W realiach tego postępowania należało także stwierdzić, iż oskarżonemu można postawić relewantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. Jak już wskazano wyżej oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z faktu cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami i pomimo tego po raz wtóry zdecydował się wystąpić przeciwko dobru prawnemu. Dodatkowo z uwagi na wcześniej toczące się procesy karne

oskarżony ów zakaz powinien mieć szczególnie dobrze zinternalizowany. Co więcej w świetle opinii biegłych psychiatrów K. S. posiadał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim zachowaniem, i brak jest jakiegokolwiek wpływu syndromu T.'a na poczytalność oskarżonego tempore criminis czy zdolność do prowadzenia obrony w sposób samodzielny. Brak jest też w tej sprawie jakichkolwiek okoliczności wskazujących na działanie oskarżonego w stanie wyższej konieczności czy też innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Przeciwnie okoliczności ujawnione w toku postępowania wskazują, iż oskarżony działał z błahych powodów. Dlatego też Sąd Rejonowy stwierdził, iż K. S. ponosi winę w rozumieniu art. 1 § 3 k.k. a w realiach niniejszej spraw brak jest okoliczności limitujących poziom owego zawinienia.

Mając na uwadze wyżej wskazany tok rozumowania Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał K. S. za winnego czynu zarzuconego w akcie oskarżenia tj. występku z art. 180a k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo		
---	------------------------------------	--	--

	warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się	Przytoczyć okoliczności

		do przypisanego czynu	
K. S.	I i II	kara czterech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na 3 letni okres próby	<p>Występek stypizowany w art. 180a k.k. zagrożony jest grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karę pozbawienia wolności do 2 lat. Kształt przedmiotowego zagrożenia karnego wskazuje, iż w świetle dyrektywy zawartej w art. 58 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności można wymierzyć oskarżonemu tylko i wyłącznie wówczas, gdy innego rodzaju kara, środek karny nie może spełnić celów przewidzianych dla kary. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia</p>

przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowego postępowania jedynie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności (aczkolwiek z jej warunkowym zawieszeniem) może zostać uznane za dostateczną reakcję na nagminnie powtarzające się zachowania oskarżonego naruszającego decyzje o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami

mechanicznymi. W tym zakresie należy bowiem zważyć, iż inkryminowane postępowanie dotyczy już 5 czynu K. S. polegającego na niestosowaniu się do decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Tym samym warto wskazać, iż już prosta matematyka wskazuje, iż oskarżony owych naruszeń dopuszczał się regularnie, średnio raz na niespełna dwa miesiące. Co więcej należy mieć także na względzie fakt, iż oskarżony w tym okresie czasu pracował poza terytorium Polski, co jeszcze bardziej obrazuje fakt, iż K. S. nic sobie nie robił z prawomocnej decyzji administracyjnej. Zachowania oskarżonego także w żaden sposób nie zmieniło wszczęcie kolejnych postępowań karnych dotyczących tożsamyh występów. Tym samym owe zachowania cechowała swego rodzaju recydywa kryminologiczna. W związku z powyższym w ocenie Sądu Rejonowego tylko i wyłącznie postawienie oskarżonego przed prężierzem potencjalnej kary pozbawienia wolności może przynieść zamierzony efekt tj. doprowadzić K. S. do respektowania decyzji administracyjnych. Nie sposób również w realiach tej sprawy nie zauważyć, iż oskarżony nie

niał żadnej szczególnej potrzeby do prowadzenia tego dnia pojazdu mechanicznego. Co więcej jak już wskazano wyżej przedmiotowa koleżeńska eskapada miała miejsce z dala od miejsca zamieszkania oskarżonego oraz w towarzystwie osób posiadających uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi. Zatem czyn oskarżonego należy potraktować jako rażące naruszenie porządku prawnego. Dodatkowo za wprowadzeniem takiego reżimu odpowiedzialności wskazuje dotychczasowa postawa oskarżonego jako kierowcy, albowiem K. S. przez okres dwóch lat posiadania prawa jazdy popełnił 14 wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Co więcej część z tych wykroczeń stanowi bardzo poważne naruszenia zasad ruchu drogowego. Nadto należy zważyć, iż także inkryminowanego dnia prowadził pojazd niesprawny technicznie. Sąd Rejonowy nie mógł także nie dostrzec, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w okresie próby orzeczonej wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie karne w związku z realizacją znamion występku art. 177 § 1 k.k. Sąd Rejonowy zważył także, iż K. S. jest osobą młodą – co prawda nie młodocianą z uwagi

na datę popełnienia czynu, niemniej jednak w jego przypadku główną funkcją penalną powinna stanowić potrzeba resocjalizacji oskarżonego. Dlatego też Sąd Rejonowy zważył, iż dla zapobieżenia popełnienia przez K. S. podobnych czynów w przyszłości niezbędne jest wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem.

Okoliczność ta w sposób najpełniejszy będzie sprawiać, iż oskarżony nie naruszy już przedmiotowej normy sankcjonowanej.

Jednocześnie z uwagi na bogatą już kartotekę wykroczeniową i karną K. S. Sąd Rejonowy zdecydował określić okres próby na 3 lata. Nie można bowiem zapominać, iż oskarżony poprzednio nie spełnił pokładanej w nim pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zatem w tym przypadku należy ten okres próby ustalić na stosunkowo długi okres czasu, zwłaszcza iż oskarżony ma ukończone dopiero 21 lat. W ocenie Sądu za rozwiązaniem zaprezentowanym w punkcie I i II tego wyroku przemawia także wzgląd na stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz brak jakichkolwiek okoliczności limitujących winę oskarżonego. W tym miejscu należy odwołać się do rozważań zawartych

			<p>części prawnej tego uzasadnienia. Jednocześnie całkowicie nieuprawniona jest argumentacja oskarżonego i jego obrońcy zawarta w wyjaśnieniach i mowie końcowej kwestionująca stan świadomości oskarżonego odnośnie obowiązywania decyzji Starosty (...). W tym miejscu jeszcze raz należy odwołać się do reprezentacji oskarżonego w postępowaniu administracyjnym przez profesjonalnego pełnomocnika na podstawie osobistego pełnomocnictwa oraz mnogości wcześniejszych zatrzymań oskarżonego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż w realiach przedmiotowej sprawy najwłaściwszym sposobem reakcji karnej na notoryczne zachowania oskarżonego będzie wymierzenie K. S. kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostanie zawieszona na 3 letni okres próby.</p>
K. S.	III	grzywna na podstawie art. 71 § 1 k.k.	Jednocześnie z uwagi na potrzebę wymierzenia oskarżonemu efektywnie wykonywanej kary Sąd w punkcie III uzasadnianego wyroku wymierzył K. S. 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 15 złotych. Odnosząc się do

wymiaru przedmiotowej grzywny należy mieć na względzie fakt, iż czyn oskarżonego cechowała średni stopień społecznej szkodliwości, przy jednoczesnym braku okoliczności limitujących poziom zawinienia. Zatem nie sposób stwierdzić, iż 100 stawek dziennych grzywny orzeczonych w punkcie III wyroku, a więc zaledwie niespełna 1/5 ustawowego zagrożenia jest nieadekwatne do dyrektyw zawartych w art. 53 k.k. Nadto tego rodzaju orzeczenie nie przeciwstawia się w żaden sposób probacji zastosowanej wobec oskarżonego w punkcie II wyroku. Przeciwnie to oddziaływanie natury finansowej i jego realizacja będzie z pewnością jedynym z wymiernych czynników weryfikujących pozytywną prognozę kryminologiczną K. S.. Także określenie wysokości stawki dziennej grzywny jest koherentne do zdolności majątkowych oskarżonego. Co prawda oskarżony nie jest osobą majątną, jednakże jest mężczyzną dorosłym, w pełni sił fizycznych. Nadto okresowo pracuje on za granicą. Zatem nie sposób jest stwierdzić, iż określony przez Sąd wymiar jednej stawki dziennej grzywny przekracza poza

			obiektywne zdolności oskarżonego.
K. S.	IV	zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych	<p>Dodatkowo zważywszy na treść art. 41 § 1 a pkt 1 k.k. Sąd Rejonowy w przypadku skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 180a k.k. był zobowiązany orzec oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wspomniany powyżej przepis kodeksu karnego nie wskazuje dolnego wymiaru tego środka karnego. Zatem zważywszy na treść reguł ogólnych minimalnym wymiarem tego środka karnego winien być jeden rok. Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowym procesie nie sposób byłoby się ograniczyć do ustawowego minimum, także z uwagi na fakt równoległego biegu środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych – i wielością tego rodzaju kary wymierzonych dotychczas K. S.. Przede wszystkim jednak odejście od okresu roku było spowodowane okolicznościami przedmiotowymi tego czynu tj. naruszeniem decyzji administracyjnej z błahego powodu, w sytuacji gdy oskarżony jechał wspólnie z osobami posiadającymi uprawnienia do</p>

			<p>kierowania pojazdami. Ponadto Sąd Rejonowy dostrzegł notoryczność zachowania K. S. oraz fakt, że czynu tego dopuścił się oskarżony w okresie próby orzeczonej w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego. Co więcej należało zastrzec, iż oskarżony pomimo niewielkiego stażu jako kierowca dopuścił się już szeregu wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym (także w dniu 9 listopada 2020 roku), zatem w jego przypadku przedmiotowy środek karny winien spełniać zarazem funkcje prewencyjną jak i eliminacyjną. Dlatego też w punkcie IV uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec K. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,</p>			

<p>a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p>Natomiast rozliczając koszty procesu Sąd Rejonowy obciążył oskarżonego K. S. kosztami procesu w zakresie opłaty karnej na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie bowiem z art. 627 k.p.k. w przypadku skazania zasadą jest ponoszenie przez oskarżonego kosztów sądowych. To bowiem bezprawne zachowanie oskarżonego spowodowało konieczność poniesienia przez Skarb Państwa wydatków związanych z prowadzeniem procesu karnego. Nadto wysokość wymierzonej oskarżonemu opłaty tj. kwota 270 złotych (120 złotych – orzeczenie z punktu I wyroku oraz 150 złotych – orzeczenie z punktu III wyroku – w świetle reguł statuowanych w</p>	

ustawie o opłatach w sprawach karnych) nie powinna być kwotą szczególnie dolegliwą dla oskarżonego, zwłaszcza, iż jest on osobą młodą, zdolną do pracy fizycznej, a jego zobowiązania alimentacyjne ograniczone są tylko do jednej osoby. Natomiast w pozostałym zakresie tj. w odniesieniu do wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa Sąd Rejonowy zdecydował zwolnić oskarżonego z ich ponoszenia. Groź z tych wydatków stanowiły bowiem koszty opinii psychiatrycznej oskarżonego. W ocenie Sądu pomimo obowiązywania zasady odpowiedzialności za wynik procesu niewłaściwym byłoby nakładaniem na oskarżonego obowiązku zwrotu tych wydatków, albowiem K. S. w żaden sposób nie wnioskował o dopuszczenie tego dowodu. Dodatkowo niesłusznym wydaje się ponoszenie przez oskarżonego dodatkowych konsekwencji związanych z jego dolegliwościami natury psychicznej.

Podpis

asesor sądowy Dominik
Mąka 17 maja 2021 roku